

Arrest

nr. 215 784 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2017 is voor verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker werd aangetroffen in de volgende omstandigheid: diefstal met geweld en bedreiging van een politieagent.

Op 8 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M..

voornaam: A.

geboortedatum: 27.02.1990

geboorteplaats: /

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 08/10/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV BR.11.LL.03BS54/2017 van de politiezone POLBRU)

Gezien het bedrieglijk/gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres,"

Op 8 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnr. 212 192.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van de bestreden beslissing bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"EVRM

1.

Verzoeker verwijst naar het hierboven uiteengezette feitenrelaas.

Volgens zijn verklaringen afgelegd bij de politie, opgenomen in zijn verhoor gevoegd bij het in de bestreden beslissing vernoemde PV, was verzoeker zinnens zichzelf van het leven te (laten) beroven. Verzoeker was van plan het vuurwapen te ontfreemden van twee politieagenten, met de expliciete bedoeling zich neer te laten schieten. (een zogenaamde "suicide by cop")

Het behoeft weinig betoog dat het opvatten en (deels) uitvoeren van dergelijke plannen wijst op een ernstig psychologische of psychiatrische problematiek.

Meer nog, uit het gehele verloop van het verhoor van verzoeker bij de politiediensten blijkt zijn bijzonder kwetsbare psychologische situatie. Verzoeker verwijst hiervoor naar het PV van zijn verhoor dd. 8 oktober 2017. (stuk 3)

Zo vallen er verschillende lange stiltes tijdens zijn verhoor, heeft verzoeker het bijzonder moeilijk om te antwoorden op bepaalde vragen die hem worden gesteld, enzovoort.

Er kan bezwaarlijk worden ontkend dat verzoeker lijdt aan een zware depressie met reëel gevaar op suicide.

2.

Verwerende partij was hiervan overigens wel degelijk op de hoogte, minstens hadden zij hiervan op de hoogte moeten zijn.

Er kan worden verwacht dat verwerende partij wel degelijk kennis had van het PV dat uiteindelijk de aanleiding voor de bestreden beslissing, specifiek de aard van de feiten (een poging tot "suicide by cop") alsook de verklaringen die verzoeker had afgelegd onmiddellijk volgend op zijn arrestatie.

Uit beiden blijkt duidelijk dat verzoeker te kampen heeft met een ernstige psychologische problematiek. Op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij deze psychologische problematiek van verzoeker in overweging heeft genomen.

Een dergelijke handelwijze, het zonder schroom onmiddellijk uitwijzen van een vreemdeling met ernstige zelfmoordneigingen, zonder zelfs hiervan melding te maken in de bestreden beslissing, vormt een schending van art. 3 EVRM.

Er is geen enkele garantie dat voor verzoeker psychologische begeleiding beschikbaar is in zijn land van herkomst. Meer nog, de stresserende en zelfs traumatische ervaring van het gedwongen verlaten van het land waar hij ondertussen een geruime tijd verblijft, ongetwijfeld gekoppeld met het verliezen van zijn sociaal netwerk, zou voor verzoeker de spreekwoordelijke druppel zijn voor verzoeker om een einde te maken aan zijn leven.

De Belgische Staat weerlegt in haar bestreden beslissing niet dat er een risico zou zijn op schending van art. 3 EVRM. Desondanks was zij van de psychologische problematiek in hoofdte van verzoeker wel degelijk op de hoogte.

Aangezien de psychologische problematiek -zoals deze blijkt uit het vermelde PV - en de mogelijke schending van art. 3 EVRM zelfs niet eens werd aangeraakt door de Belgische Staat, schendt de Belgische Staat de verplichtingen welke voor haar voortvloeien uit art. 3 EVRM.

Uit art. 3 EVRM vloeit ni. de verplichting voort voor de Belgische Staat om het nodige te doen om een schending van art. 3 te verhinderen; de afwezigheid van elk onderzoek terzake is uiteraard constitutief voor een schending van art. 3 EVRM.

Terzake kan worden verwezen naar de reeds geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Conseil du Contentieux des Etrangers dd. 31 juli 2008 (nr. 14.727 & 14.731).

3.

Het voorgaande toont eveneens de manifest onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing aan, alsook de gebrekkige motivering."

3.2 De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarnaar verzoeker verwijst, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad benadrukt dat wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

In casu blijft het betoog van verzoeker dat hij lijdt aan een psychologische of psychiatrische problematiek beperkt tot een loutere bewering. Verzoeker verwijst uitsluitend naar het verhoor afgelegd bij de politie maar legt geen medisch attest voor ter staving van zijn beweerde problematiek. Overigens heeft verzoeker tijdens datzelfde verhoor uitdrukkelijk verklaard terug te willen keren naar Marokko doch lijkt verzoeker, nu hij gekozen heeft om een annulatieberoep in te dienen tegen het bevel, hierop terug te komen. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij een diefstal met geweld en vervolgens politieagenten heeft bedreigd. Waar verzoeker thans stelt dat er sprake was van een 'suicide by cop' uit te lokken, valt dit niet te rijmen met de inhoud van het verslag. Naast het gebrek aan begin van bewijs van zijn medische problematiek toont verzoeker evenmin aan dat een medische behandeling niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"M.b.t. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten: schending van de formele motiveringsverplichting - iuo. Art. 74/14 Vreemdelingenwet

1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 8 oktober 2017, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/ 14 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 74/14. [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten vermeldt het volgende:

"Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asie! en Migratie of zijn gemachtigde, L. VdH, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schade:

- betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, moord, feit waarvoor hij op 08.06.2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve voorlopige hechtenis.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 30.12.2015 dat hij enkel een broer heeft die in België woonachtig is. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat zijn broer in België (sic) zou verblijven, stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. (...)

Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.."

De Staatssecretaris is dus van oordeel dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

a. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinéa 1, 3° Vreemdelingenwet: "gezien het bedrieglijk/gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 3 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar de opmaak van een PV, dat bovendien amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Meer nog, de verwijzing naar de lastens verzoeker vastgestelde strafrechtelijke inbreuken is ronduit foutief. Lastens verzoeker werd een PV opgepaakt voor een POGING tot diefstal met geweld. geen voltrokken diefstal met geweld. (1)

Evenmin werd enige melding gemaakt van de achtergrond van de feiten, zijnde de zware psychologische problematiek in hoofde van verzoeker die aan de poging tot diefstal van het dienstwapen van de agent in kwestie ten gronde lag. Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet of verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt OP zich een motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de invulling van de notie "gevaar voor openbare orde".

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: de relevante overwegingen worden hieronder geciteerd:

"2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van art. 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

1. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.
2. Het bestreden besluit wordt vernietigd."1

Art. 62 van de (Nederlandse) Vreemdelingenwet 2000 kan worden beschouwd als het équivalent van art. 74/14 van de (Belgische) Vreemdelingenwet en bepaalt:

1. Nadat tegen de vreemdeling een terugkeerbesluit is uitgevaardigd dan wel, indien het een gemeenschapsonderdaan betreft, nadat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling is geëindigd, dient hij Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.
2. Onze Minister kan de voor een vreemdeling geldende termijn, bedoeld in het eerste lid, verkorten, dan wel, in afwijking van het eerste lid, bepalen dat een vreemdeling Nederland onmiddellijk moet verlaten, indien:
 - a. een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken;
 - b. de aanvraag van de vreemdeling tot het verlenen van een verblijfsvergunning of tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning is afgewezen als kennelijk ongegrond of wegens het verstrekken van onjuiste of onvolledige gegevens; of
 - c. de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag. noch juridisch, noch logisch.

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van de opmaak van een PV kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat lastens verzoeker een strafprocedure werd opgestart, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een strafrechtelijke procedure aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze strafrechtelijke procedure vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

5.

Zoals reeds ten overvloede vermeld zijn de feiten het gevolg van de suicidale neigingen in hoofde van verzoeker; hij dient dan ook psychologisch te worden begeleid. Een gepaste psychologische/psychiatrische behandeling zou niet alleen het leven kunnen redden van verzoeker, het zou daarnaast eveneens het mogelijk gevaar voor de openbare orde volledig indijken.

Art. 3.46 van de (Nederlandse) Algemene Wet Bestuursrecht bepaalt: "Een besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering"; d.i. het Nederlandse équivalent van artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een enkele strafrechtelijke procedure besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.4 Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de afwezigheid van termijn het volgende gemotiveerd:

"X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld (PV BR.11.LL.03BS54/2017 van de politiezone POLBRU)

Gezien het bedrieglijk/gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

En verder: *"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres,"*

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek aangezien verzoeker, na kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 8 oktober 2017 nog ruim 30

dagen op het grondgebied kon verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat de verwerende partij in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen. De grief gericht tot artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is niet langer dienstig.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker voorbij gaat aan het motief dat hij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft en zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Reden waarom verweerder verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek kon toestaan. Dit motief wordt niet betwist door verzoeker, laat staan weerlegd.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeker, met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde betoogt dat de enkele verwijzing naar het proces-verbaal niet volstaat, hij niet kan worden gevolgd. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor diefstal met geweld en verwijst vervolgens naar het P.V. nummer. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 oktober 2017 blijkt dat er sprake is van een vaststelling op heterdaad voor “*vol violence – menace envers policiers*”. Het feit dat verzoeker zou lijden aan een psychologische problematiek doet aan de vaststelling op heterdaad geen afbreuk.

Verzoeker betoogt verder dat uit het loutere bestaan van één PV niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De loutere verwijzing naar deze strafrechtelijke procedure vormt geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde.

Artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), dat voorschrijft dat indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip ‘*gevaar voor de openbare orde*’ vervat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Het is op zich niet betwist dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor een poging tot diefstal met geweld.

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast*”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische

wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als één van de redenen hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. *In casu* besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde omwille van het *“bedrieglijk/gewelddadige karakter van deze feiten”*. De Raad merkt op dat een PV geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker heeft gepoogd het vuurwapen van de politiemensen af te nemen. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk om uit deze feiten af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gezien het bedrieglijke en gewelddadige karakter van deze feiten. Daarbij wordt opgemerkt dat uitsluitend door het optreden van de politieagenten verzoeker er niet in is geslaagd dit misdrijf volledig uit te voeren. Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN